Ч. 109. Второк 30 (17) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеням оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостзах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Поворот Цїсаря до Відня. — Войскові предложеня. — Росийско-турецкий спір. — Виїзд президента Діяза з Мехіко.

„Korresp. Wilhelm“ доносить: З Будапешту одержуємо нині т. є. в суботу вечером такі телефонічні вісти: Раз ще треба ствердити, що Цїсар має ся дуже добре. Нині рано Монарх обудивши ся, чув ся дуже живим і здоровим. Пречудна погода і теплий воздух, пануючий тут і в Ґеделе, спонукали Монарха вчера і нині до довших проходів. Нині Цїсар вийшов з замку о год. 12 в полудне і вернув аж по цілогодиннім проході. Також виїздив Цїсар повозом вчера і нині. Нині до вечера об'їздив околицю. Воздух тепер лагідний і чистий. Монарх відповідно до лікарскої поради, перебуває як найбільше на сьвіжім воздусї, а добродійний єго вплив вже нині показав ся. Обставина, що Цїсар міг так довго перебувати на сьвіжім воздусї, зробила, що Монарх чує ся дуже живий. Побут в Ґеделе потреває вже лиш коротко. З компетентного жерела довідуємо ся, що в четвер дня 1. червня побут в Ґеделе скінчить ся і о годинї 1 по полудни Цїсар поверне до Відня. До Відня прибуде Цїсар около 6 г. вечером на дворець державної зелїзницї. З двірця удасть ся Монарх до замку в Шенбрунї, де забавить кілька днів, о скілько буде хороша погода, а відтак поїде до віллї „Гермес“ в місцевости Ляінц. Там імовірно Цїсар буде думати о відпочинку. До Ішлю поїде Цїсар безпосередно з Ляінц.

Новий войсковий закон стрітив ся серед суспільности і в прасї з розчарованями і резервою і то в ріжних напрямах. Мадяри — найбільше інтересовані в язикових реформах — приняли проєкт на загал холодно, а деякі партиї з негодованєм, а навіть обуренєм. Партия Кошута ладить ся до острої боротьби против сего закона а Юшт в своїм орґанї Magyarorsag називає єго нї менше нї більше лише безличностию і також заповідає против него завзяту кампанїю. Австрийскі круги, для котрих язикове вістрє нового закона є доволї рівнодушне звертає пильнійшу увагу на суспільно-економічну сторону нового закона, а Zeit навіть виразно взиває, щоби за язиковою квестиєю не забути власне тих справ. Про новий закон Zeit висказує ся так: „Обниженє войскової служби на два роки є загально популярною реформою, що принципіяльно стрітить ся з загальним одобренєм. Але треба буде розважати, чи більше обтяженє, яке приносить з собою реформа, тай то не тілько в грошевих видатках, але і в людях, вкінци не переважить користий реформи, чи войскова управа, даючи одною рукою, улекшеня і користи, не бере другою сего, що своїм довговічним істнованєм має право на пошанованє“.

Патріотичні австрийскі дневники, уживають сильних висловів для зазначеня свого невдоволеня з язикових реформ в новім войсковім законї. Пр. *„Die Reichspost“* пристрастно нападає на сей закон в статї „Die Zehrvorlage“, називаючи новий закон дорогою до роздертя оружної сили монархії на дві части і компетентним чинникам не щадить гірких докорів за допущенє до тих реформ, обертаючих в прах дотеперішну єдність і нероздїльність армії.

Турецкі часописи все ще обговорюють послїдний росийский крок в справі альбаньскій, „Єні Ґазета“ пише, що той крок противить ся міжнародному праву і тому Порта може уважати єго неістнуючим.

Як звістно, мехіканьский президент Діяз виїхав з Мехіка до портового і укріпленого міста Вера Круз. Подорож та відбулася серед великих осторожностий. Ужито до неї трех зелїзничих поїздів. Діяз з женою і сином їхав другим поїздом, в третім був відділ вояків. Час виїзду держано в тайнї, побоюючи ся демонстрациї ворохобників. Діяз всїв на поклад

---

32)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

На сей вид я попав спершу в таке остовпінє, що майже схаменів. Нараз я спостеріг, що дїєть ся і з розпуки почав бити себе кулаками по голові.

Вітер в ночи відвернув ся з півночи на полудне, а що я біг все під вітер, уйшов десять миль на північ і тількож назад на полудне, щоб вкінци дістати ся там, звідки недавно виніс ся.

І тому тілько перевертав ся і підносив ся, тілько біг і тілько намучив ся!

А коли я так застановляв ся ще над моєю пригодою, цїла істория видала ся менї нагло так сьмішною, що мій клопіт перемінив ся в шалену веселість і почав сьміяти ся і сьміяти, аж мене боки боліли. Вкінци я отулив ся знов в плащ і почав застановляти ся, що дальше робити.

Моє рухливе житє навчило мене, щоби ніякої пригоди не уважати нещастєм, доки цілковито не розіграє ся справа, бо чи кожда година не приносить нових точок погляду?

І тепер я прийшов до пересьвідченя, що припадок зробив менї велику прислугу.

Очевидно мої гонителї розпочали за мною глядати від місця, де я присвоїв собі плащ сір Кароля Мередїт і справдї з мого укритя я бачив, як бігли гостинцем в ту сторону. Нікому з них не прийшло на думку, що я прецї міг прибічи назад. Отже я уладив ся, як можна було найвигіднїйше в корчах на горбку і постановив провести тут цїлий день.

Бранцї мусїли очевидно довідати ся про мою утечу, а радість свою з того приводу висловили в окликах на честь цїсаря, що мало для мене бути ознакою співчутя і товариского настрою.

Я бачив виразно, як той народець примусових дармоїдів ходив по вузкім подвірю вязницї, щоби порозмовляти про мою щасливу утечу. Звідси походили ті оклики: „Най живе цїсар!“ Раз долетїли до моїх ушей проклони і здавало ся менї, що бачу Бомонта, котрий в товаристві двох дозорцїв ішов з завязаною головою крізь подвірє.

Вид сей наповнив мене радостию, я знав тепер, що я не убив єго, а мої товариші знали тепер, що я не хотїв утїкати без него.

Отже я лежав так цїлий день і вслухував ся в тони годинникового дзвона, що оповіщав години.

На щастє я був богато заосмотрений в хлїб, який заощадив собі з моїх щоденних порций, а коли посмотрив до кишенї забраного плаща, знайшов срібну бутельку зі знаменитим коняком, так що цїлий день міг видержати.

Крім того я витягнув ще шовкову хустку, коробку із шильдкрету а також синю, червоним ляком запечатану коперту, на котрій находила ся адреса директора вязницї в Дортмурі.

Я постановив собі, що два перші предмети зверну їх властителеви при першій лїпшій нагоді, але над листом я став ломити собі голову, бо директор поводив ся все супроти мене дуже прилично, а відразливим було для мене вдирати ся в чужу тайну і забирати лист, призначений для кого иншого.

Але чи не міг я всунути єго під якийсь камінь при входовій брамі?

Нї, се зрадило би єму, де мене треба шукати!

Коли менї так нїчо не хотїло впасти на гадку, я сховав єго тимчасом до кишенї і мав надію, що небавком доручу єго під властивою адресою.

Сонце почало зсилати з неба своє жарке промінє і висушило вскорі моє одїнє, що промокло до нитки.

Ніч застала мене готовим до дальшого походу і тим разом я не міг уже заблудити, бо взяв собі за провідника зьвізди. Небавком я змахав спорий шмат дороги.

Першим моїм дїлом було постарати ся від першої лїпшої особи, яку стріну на дорозї, о якесь приличне убранє а потім дістати ся на північний берег, де було досить пачкарів і рибаків, котрі дуже радо побирали нагороди, виплачувані їм цїсарем за те, що помагали воєнним бранцям, котрі втекли, передїстати ся крізь канал.

Щоби не звертати на себе уваги, я усунув перопуш з чака, але бояв ся ще, що мимо

корабля „Іпіранґа“, котрий в четвер відпливе до Европи.

По уступленю Діяза, яке послідувало відповідно до условій мира заключеного 21-го с. м. з ворохобниками, обняв керму президентури Де ля Барра. Але не знати, чи се уступлене Діяза приверне спокій в Мехіку, бо не знати, як віднесуть ся повстанці з Полудня, котрі не слухають Мадери. Особа 82-літного уступившого старця будить скрізь співчутє до него, бо він увесь свій вік прослужив вітчині як ніхто инший перед ним. Сильною рукою завів він лад у невідрадних відносинах Мехіка, підніс край економічно, словом невсипучою працею перемінив Мехіко в дійстну державу. Що до сего потребував він диктаторскої сили, то самозрозуміле, як і то, що виконуванє сеї власти мусїло витворити ему ворогів і противників. Старість а може і недуга ослабили его рішучість і тепер він примушений своїми земляками, уступив з місця, на котрім утворив Мехіко, мехіканьску державу.

Новинки.

Львів, 29 мая 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав оногди разом з шефом секциї в міністерстві рільництва бар. Бубна до Криниці. Нині рано приїхав п. Намістник в супроводі шефа бюра президиялього, радника Намістництва п. Шультіса до Кракова куди рівночасно приїхали п. Міністер Залеский і маршалок краєвий ґраф Стан. Бадені.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував бар. Александра Гормузакого краєвим маршалком Буковини, посла і професора університету в Чернівцях дра Стефана Смаль-Стоцкого заступником в управі краєвій і нарадах соймових.

П. Намістник іменував комісаря скарбу, Людв. Осуховского комісарем повітовим при властях політичних в Галичині; — переніс практиканта концептового Намістництва Вікт. Янковского з Підгаєць до Косова.

— **Загальні збори** Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові відбудуть ся дня 5 червня 1911, (в понеділок) о год. 4 по полудни в сали засідань Видїлу Товариства (при ул. Супіньского, ч. 21) з таким порядком: 1) Відкритє зборів і відчитанє протоколу з попередних, 2) справозданє з діяльности Видїлу і секций, 3) справозданє касове, 4) внесене контрольної комісиї, 5) Вибір голови, членів і заступників Видїлу та контрольної комісиї і 6) внесеня членів і інтерпеляциї. Заграничні члени і всї товариства можуть голосувати через заступників, членів Наук. Тов. ім. Шевченка, давши їм письменне порученє і повідомивши заздалегідь про се Видїл Товариства; кождий член може заступати лиш одного неприсутного. На зборах можуть голосувати тільки ті члени, що поплатили вкладки (найпізнїйше в день зборів).

— **Філія Тов. Педаґоґічного** в Стрию устроює підчас вакаций в липни і серпни с. р. приготовляючий курс до вступного іспиту до ґімназиї. Наука безплатна. За цїлковите удержанє (станция і харч) належить зложити по 20 К з гори. Поданя о приняте на курс належить присилати на руки голови філїї „Р. Тов. Педаг.“, о. Юліяна Дзеровича, катехита ґімн. в Стрию.

— **Москвофіли між собою.** Як звістно поділили ся галицкі москвофіли на дві партиї на так зв. „новокурсників“ або Дудикевичівцїв, котрі отверто признають ся до Росиї і кажуть, що они Росияни, хоч не оден з них навіть би не зрозумів справдешного Росиянина, колиб той до него заговорив і на „старокурсників“ або Королївцїв, котрі по давному сьвітять Австриї баки а тихцем кланяють ся матушцї Расеї. Межи обома тими партиями завела ся завзята борба на житє і смерть, бо очевидно хто кого побореь, той дістане в спадщинї ті благагодати які пливуть з Росиї в видї рублевих бумажок (банкнотів). Треба признати, що „новокурсники“ взяли ся енерґічно до роботи і нищать своїх противників на кождім кроцї уживаючи до того всяких способів на які лиш можуть здобути ся. Доказом сего може послужити й оногдашний напад на бувшого посла др. Глїбовицкого, котрий зачисляє ся до старокурсників.

В суботу вечером около 7 години на площи Марийскій напав виборчий аґітатор п. Маркова (новокурсника) якийсь студент медицини Кенс (всї львівскі ґазети пишуть се назвиско Кęs — також не мало характеристичне для галицкого „Росиянина“ чистої крови, в которого родовім назвиску уживає ся буква „ę“, знана лиш в польскій мові) і вдарив дра Глїбовицкого з заду в голову чимсь твердим — кажуть, що кастетом і пустив ся втїкати. Др. Глїбовицкий від того удару після одних лиш захитав ся сильно і мало не упав, після других таки упав, а втїкаючого Kęs а придержав кінний поліциян. Показало ся, що напад той був ділом мести. Kęs був перед двома недїлями у дра Глїбовицкого і жадав від него, щобів ані він ані нїхто з его партиї не важив ся кандидувати против п. Маркова в перемишляньскім повітї, бо в противнім случаю він за то помстить ся. Отже ту свою погрозу п. Kęs чи може Кенс або справдї по росийски „Кус“ таки й виконав, за що тепер буде перед судом відповідати.

— **Нещаслива пригода.** На будові дому при ул. Паньскій ч. 9 перевернув ся оногди паркан і придушив своїм тягаром робітника Войтїха Кучиньского так сильно, що зломив ему праву ногу. Кучиньского відставила стация ратункова до шпиталю.

— **Огневі катастрофи.** З Ню Йорку доносять під датою 27 с. м.: Звістне морске купелеве місце Коні Айленд (Coney Island), найбільше на сьвітї місце для розривки і забави, стоїть від вчера в огни. Згоріло вже кілька заведень для забави, а що найважнійше і найсумнїйше згорів цїлий парк званий „Дрімленд“ (Dreamland — „край мрій“), котрий зі своєю чудово осьвітлюваною вежою, що осьвітлювала море милями далеко, був найбільшою окрасою острова. З причини сильного вітру акция ратункова була дуже утруднена. В огни згоріло

широкого плаща уніформ мій готов мене зрадити. Тому залежало менї дуже на тім, щоби виступити в цивільнім одязї.

Засвитало рано. По правім боцї я побачив ріку, а по лівій якесь мале місто. З душі і серця я був би зложив ему візиту, щоби познакомити ся близше зі звичаями та обичаями, способом житя Анґлїйцїв, бо оповідано менї про них всякі дива.

Хотяй було би менї зробило велику приємність, якби я побачив їх, як їдять сире мясо, все таки я не відважив ся на то з огляду на мій уніформ, на вуси і мою мову.

Я лишив ся вірним свому намірови дістати ся чимскорше на північ і розглядав ся притім уважно довкола, чи не побачу де своїх гонителів. Нігде не було їх видати.

Около полудня я війшов в якусь затишну долину і побачив перед собою самітну хату, котра здавало ся була одиноким будинком в цїлій околици.

Малий той, гарний дімок мав вхід отїнений зеленю, огородець перед дімком також був, а в нїм увихало ся богато ріжного дробу.

Вид сей подразнив мене — я сховав ся у високих папоротях, щоби добре і точно всьому приглянути ся. Тут знайду певно всьо, чого менї буде треба. Хлїб я вже з'їв і відчував шалений апетит по так довгій мандрівцї.

Я скоро уложив собі плян виправи. Розглянути наперед терен, потім до атаку, приневолити до здачі і вкінци присвоїти собі то, що було менї конче потрібне. В кождім разї я мусїв роздобути тут яку курку обо омлет.

Підчас коли я так ще з моеї засїдки роздивляв ся, виступив з дімка молодий хлопака а за ним показав ся старший чоловік з двома здоровенними палками в руках. Дав їх свому молодшому товаришеви, а той почав ними вививати як блискавицями на ліво, на право, над головою, довкола себе. Славно драбуга робив!

Старший стояв коло него і здавало ся, що від часу до часу дає ему якісь вказівки.

Вкінци хлопака вхопив шнур і почав через него скакати, як се роблять малі дїти, а старший все ему приглядав ся.

Можете собі, панове, уявити, як мене та сцена дивувала, чи той старший був може лїкарем, котрий свого пацпента піддавав якійсь особлившій, менї доси невідомій курациї?

Коли я так над тим застановляв ся, приніс один з них пальто, молодший натягнув его на себе і запняв ся аж під саму шию. Я потряс здивований головою — день був прецї такий горячий!

Однак думаючи, що вправи скінчили ся, я дуже помилив ся, бо хлопака, мимо тяжкого пальта, почав бічи і то просто на мене.

Тимчасом старий вернув ся до дому а се було менї дуже на руку, бо я постановив собі війти чим скорше в посїданє одягу хлопця а потім побічи до якогось села і купити там щось з'їсти.

Курята манили мене вправдї дуже до себе, але що я не був уоружений а притім показало ся, що в дімку було бодай двох мужчин, я уважав найвідповіднїйшим держати ся від того дому здалека.

Серед папороти я сидів дуже спокійно.

Тепер величезне пальто в его скоробігуном наближало ся до мене і я міг видїти, як хлопцеви піт спливає з чола.

Видавав ся менї сильним, але був такий малий, що я побоював ся, що его одяг не на богато менї придасть ся. Коли я кинув ся до него, станув і глянув на мене здивований.

— До сто чортів! А ми кого тут приловили?! Цирк чи щось подібне, ге?

То були его слова, але що він тим хотїв сказати, я не розумів.

— Простїть найлаcкавійше, монсіє — відповів я чемно — але мушу вас просити, щоби ви віддали менї своє одінє.

— Що віддав?

— Своє одінє.

— До чорта! А то менї подобаєть ся! Чому маю віддати своє одінє?

— Бо менї его треба.

— А як менї не схоче ся?

— Be jabbers! В такім разї мушу его сам собі забрати!

Всадив руки до кишенї, станув передо мною в оборонній поставі і глянув на мене розбавлений. Та усьмішка не дуже менї подобала ся, бо хлопець мав лице квадратове і гладко виголене.

— Так, отже хочете взяти моє одінє! Гм! Видаєте ся менї зовсїм незлим кумпаном, але тим разом ви попали на зовсїм фальшиву дорогу. Чи ви може думаєте, що я не знаю, хто ви? Такого Француза, що втїк з вязницї, пізнає кождий з нас, навіть прижмуривши до половини очи. Але не знаєте мене ще, любий чоловіче, бо инакше вам не стрілила би до голови та дурна гадка кидати ся на мене! Дивіть: я Геркулес з Брістолю — девять каменїв в кождій руцї!

Хлопака думав може, що та вість звалить мене на землю; але я усьміхнув ся лише, підкрутив вуси і змірив его своїм пронизливим поглядом від стіп до голови.

Вкінци я сказав:

— Тому всьому не хочу перечити, але коли вам скажу, що находите ся око в око з полковником полку гусарів Конфлянса, Стефаном Жерардом, признаєте самі конечним віддати менї своє одінє без всяких дальших застережень.

— Ну, слухайте, мосіє, тепер вже менї досить того, инакше покажу тобі, де росте перець!

— Давай одінє, монсіє! — крикнув я і лютий приступив до него.

Місто відповіди скинув зі себе тяжке пальто, витягнув одно рамя далеко перед себе, приложив друге до грудий і в тій дивній поставі глядів на мене з дивним усьміхом.

Не розумію ся що правда на методї, якою ті люде борять ся, анї тілько, кільо комар може унести на хвості, але чи узброєний чи нї, кінно чи пішо — я все готов станути з кождим до бою.

(Дальше буде).

шестеро маленьких дітий, що виховували ся в „краю мрій“, а богато людий тяжко поранило ся.

Коні Айленд — „кріличий остров“ єсть то малий островець положений на полудневім заході від Льонґ Айленд коло Ню-Йорку, а відділений від сего острова лиш вузоньким проливом. На сім острові літом відбували ся завсїгди забави для жителїв Ню-Йорку, з котрих хто лиш міг, шукав тут розривки. Для вигоди гостий були тут побудовані величаві готелї і доми для забави, морскі купелї, парки, театри і т. п. і що року з'їзджало ся сюди богато міліонів людий. Кілька зелїзниць, кілька електричних трамваїв і пароплавів удержувало звязь з містом і перевозило гостий на один і другий бік. Цїлий остров дїлить ся на кілька частий, а то на Вестбай, Брайти-Біч і Менгеттен-Біч.

Про другу не менше страшну катастрофу, котрої розміри однак поки що ще незвістні докладно; доносять через Петербург з Японії. На японьскім острові Єсо або Єддо вибух величезний огонь, котрий розширив ся на кільканайцять кільометрів далеко. До того ще в місцевости Сакода в провінції Кумамото, де ґрунт єсть вулканїчний, запала ся земля а з нею около 100 домів разом з людьми, що в них були. Єсть чутка, що там горять ліси і кілька міст.

— **Дрібні вісти.** Київский ґубернатор дозволив п. Романюкови видавати в Києві українську часопись під заголовком „Українська Газета“, а редактором Літ.-Наук. Вістника в Києві затвердив звістного публіциста п. М. Гехтера. — Почетне горожаньство надала рада громадска в Микулинцях бурмістрови п. Мавр. Курцови. — Арештована онногди Мария Ковловска, підозріна о убитє бл. п. Весьоловского, походить з Кракова, єсть донькою сторожихи, має літ 25 і називає ся Британівна. Була то свого часу знана авантурниця, котра виступала свого часу у Львові яко співачка під іменем Ґурскої; пізнійше віддала ся, але розійшла ся була з чоловіком вже в дві неділї по вінчаню а пізнійше погодила ся з ним була знову. Весьоловского знала ще з Кракова, котрий також звідтам походив. — Втекли з дому 14-літна Антонія і 11-лїтний Стефан, діти прецлярки Ґонсьоровскої, побоюючись кари за якусь провину. Діти щезли без слїду.

Телеґрами.

Київ 27 мая. Київский ґубернатор заборонив Київскому клюбови українському устроювати прогульку на могилу Шевченка.

Лісбона 29 мая. Вибори відбувають ся спокійно. Доси вибрано 231 послів; більшість творять кандидати директориї републиканьської партиї. В Опорто лїста републиканьска одержала 13.200 голосів против 920 які впали на социялїстів.

Софія 29 мая. Потверджуєсь вість, що підчас онногдашної події на граници згинув турецкий офіцир і два турецкі вояки а один болгарский був зранений. Болгарске правительство на внесене турецкого правительства згодило ся на внесене мішаної комісиї в цїли переведеня доходжень.

Париж 29 мая. До „Matin“ доносять з Феза: Султан заявив ґен. Моніє і француском консулеви, що бажає собі, щоби стан французкої залоги виносив 50.000 мужа і щоби тота залога не покидала Марокка. Коли би залога відійшла, султан від'їхав би разом з нею. Наконець висказав султан бажанє, щоби Франция обняла постійний протекторат над Мароккoм.

Солунь 29 мая. Розбійники взяли в неволю німецкого професора Едварда Ріхтера підчас єго наукової подорожи на горі Олімп а разом з ним і двох жандармів, котрі єго супровожали та щезли без слїду.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2** §) 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).